

Helyzet volt, az alkalom pedig (meg)teremtődött

Timi: Határozottan állítom, hogy egy művelődési intézmény vezetője a betöltött tisztsége alatt részese kell, hogy legyen a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Fesztiváljának. Nem azért, mert ezt tőle elvárják, hanem mert elsősorban ezt Ő önmagától várja el. Így illik, és ettől lesz teljes egy „vezetői korszak”.

2017 végén Topolyán elkészült a régi-új színházterem, amire tíz évet vártunk. A helyzet valójában ott és akkor megteremtődött arra, hogy Topolya végre helyszíne lehessen a rendezvénynek.

Evila: Bizony, hosszú éveket vártunk arra, hogy végre – első, de remélem, nem utolsó alkalommal – házigazdái lehessünk a Szemlének, hiszen a Mara Amatőr Színház rendszeres résztvevője. Minden évben ott vagyunk, úgy időzítünk, hogy a Találkozó ki ne maradjon. Szeretünk visszajárni, szakmai kritikát kapni, megmérettetni, új helyszíneket és házigazdákat megismerni. De mindig csak egy apró szösszenetet kapunk belőle, azt a napot, amikor mi is fellépünk, esetleg a díjátadót. Nem láttunk eddig bele a teljes folyamatba, a háttérmunkába.

Timi: Az alkalmat viszont ki kellett várni, nem sürgetni, nem „elérohanni”. Kivárni azt, hogy a méltán elismert Mara sok-sok fiatalal gyarapodjon, hogy Evila a diplomácia mesterfokán közvetítsen a Mara és a Művelődési Ház között (mert valljuk be, tudunk nehéz emberek lenni mindannyian, és annak ellenére, hogy a célunk azonos, a megvalósításhoz vezető út néha igen göröngyös), és végül, de nem utolsósorban, kellett egy Andrea, aki a maga „turbó-üzemmódjával” új szint varázsolt egy kicsit mindannyiunk (kulturális) életébe. Ismételt bizonyítást nyert az, hogy az eseményeket nem kell kierőszakolni, csak élni a lehetőséggel, mikor arra az alkalom megteremtődik.

Evila: Őszintén, nem tudtuk, mi vár ránk... Azt viszont igen, hogy szeretnénk, és csak akkor valósulhat meg, ha összefogunk a Művelődési Házzal (akik szintén szerettük volna). Nem szépítem, nem volt egyszerű. Kételyekkel, félelmekkel és némi izgatottsággal (ezek lehet, csak az én érzéseim) láttunk hozzá a szervezési folyamathoz, ami egy óriási feladat, azzal együtt is, hogy segített bennünket a VMMSZ és a VMMI – amit ezúttal is köszönünk.

Timi: Megvallom őszintén, hogy tartottam, igen ez a jó szó, mert nem a szervezésből adódó feladatoktól félttem, csak tartottam attól, hogy mi nem leszünk igazi házigazdák. Mert nem egy összekovácsolódott kicsiny közösség vagyunk, mert nem mindig van meg a kellő összefogás, és nem mindig működik a csapatszellem.

Andrea: Nem sok szemle szervezésében vettem részt eddig (egyben se). Én, ha őszinte vagyok, megsúgom, egyáltalán nem félttem. Tükön ültem. Olyan izgatott lettem a tavalyi szemle után, amikor kiderült, hogy idén, amikor családostól már ideköltözöm Topolyára, ez lesz a Találkozó helyszíne, hogy rögtön jól túlvállaltam magam – „Ide nekem az oroszlánt is!”-alapon: Ünnepi műsor – 20 éves a Mara, Nyári tábor a Tájházban 35 gyerekekkel, majd egyidőben az *Űz, a nagy varázsló* a Mosolycalókkal és az *Egy, kettő, három* a Mara csapatával, ezt követően pedig részt venni a Szemle szervezésében. De bíztam. Első nagy sikerélményem egy nagy marás szemle-kupaktanácson ért. Akkor már a főszerzőkkel megtörtént az egyeztetés, megkaptuk a kinyomtatott táblázatot, amiben annyi feladat volt, amennyit egy laikus (én) el se tudott képzelni, hogy tulajdonképpen mennyi mindenre is kell gondolni és előre leszervezni. Ültünk a színház nézőterén, Evilával

olvastuk a feladatokat, amikért szinte kapadozott a társulat összes tagja. Mindenki örült, mindenki ki akarta venni a részét, hozzá akart tenni valamit, hogy még jobb, még gördülékenyebb legyen az egész Találkozó. Tele volt a szívünk. A következő nagy bummi Timi irodájában történt, amikor egy nehéznek ígérkező tárgyalásra igyekeztem, ahol „mi hárman lányok” valóban rengeteg dolgot kellett, hogy megvitassunk. Mire megittam a nagyon finom törökkávét, már végeztünk. Egymásra néztünk, s Timi megszólalt: „Ennyi volt? Ó, ha ilyen könnyen menne minden, mint veletek!”. Tudtam aznap, hogy nyeresre állunk. Itt egy fantasztikus szemle-szellem született.

Evila: Szerencsére a Művelődési Ház talpraesett munkatársai és a Mara társulatának tette kész tagjai megtalálták a közös hangot, és végül együtt, egymás elképzeléseit segítve, időnként megfelelőbb útra terelve, de haladtunk a cél felé.

Timi: Aztán a szervezés előrehaladtával és az idő múlásával rájöttem, hogy tudunk mi (Mara – Művelődési Ház) együtt lélegezni, csapatként működni, régi színházi széksorokat Fő utcára nyíló ablakokon beadogatni, azokat az ezeréves rágógumiktól lefosztani, tévesen értett pannóméreteket egy adott térbe (be)építeni, azonosan gondolkodni és egymást segíteni.

Andrea: Tényleg kisebb pannóméretet írtam fel a füzetembe, egyszerűen fogalmam sincs, hogyan történhetett. ☺ Aztán ennek köszönhetően majdnem borult az egész kiállítás. De Pál Anikó grafikus itt is fantasztikus munkát végzett: összesűrítette az összesűríthetlent, és láss csodát: a kiállítóterembe pont annyi nyomtatott pannó fért be, amennyi kellett, Attilának és Gábornak hála, akik felszerelték a megálmodott képeket. A Művház összes dolgozója a Mara társulatával pedig óriási munkaakcióban mindent előkészített a Vendégeink számára.

Evila: Néhányan koordináltunk, valahogy mégis szinte maguktól alakultak ki a szerepek (itt is): ki miben jó, mihez ért, mit és mennyit tud bevállalni – így végül mindenkit megtalált a maga feladata. Még nem tudjuk, hogy sikerült-e, jó volt-e a „szereposztás”, de azt igen, hogy amit – ebben a bizonytalan helyzetben – megtehattünk, azt megtettük. Bízom benne, hogy megérte a sok „túlórázás”, rátermett házigazdák leszünk, és a társulatok jó „szájizzel” térnek majd haza.

Timi: Az, hogy a társulatok elégedetten távoznak-e majd, kiderül, halljuk majd a meséket, remélhetőleg anekdotákat is. Mi viszont már most

sokkal gazdagabbak vagyunk, mert az a csapat-szellem, ami itt az elmúlt időszakban kialakult, erősebbé tett bennünket.

Andrea: Nagyon hálás vagyok, amiért ide kerültem, amiért olyan embereket ismerhettem meg, akikre fel lehet és fel kell nézni. Ilyen felelősségteljes, precíz csapattal öröm a munka, nem fáj a koránkelés, a túlóra, a „csak egy kicsit dolgozom”-húsvétvasárnap. Szeretném azt hinni, hogy jót cselekszünk. Hogy fontos néha túlteljesíteni, kicsit „belehalni” a munkába a színház, a közösség nevében. A színház olyan, amilyené formáljuk, és akkor él, ha éltetjük. Ahhoz, hogy tudjuk, milyen színházat szeretnénk csinálni itt, ezen a tájon, és azt is, hogy milyen nem, részt kell vennünk, ki kell nyilvánítanunk tetszésünket vagy nemtetszésünket. 12 darabot láthatunk most 10 nap alatt, s mindegyiket nyílt szakmai beszélgetés követ. Ki nem hagynám egyiket se. És nagyon szeretném, ha tömegesen látogatnánk vendégeink produkcióit, és utána hozzászólnánk, kérdeznénk, vitáznánk vagy egyetérténénk. Találkozunk a Színházban! Hiszen a színház megneveltet, elgondolkodtat, tanít, nevel, olykor provokál, dühít, megríkat, tükröt tart, megnyugtat, változtatásra vagy beismerésre késztet, öntudatosá tesz, alkotói pedig szívüket-lelküket teszik bele. A színház Szeretet. S ki ne akarna ebből egy szeletet?

Evila: Én azt is remélem, hogy a Topolya közösségben élők értékelik erőfeszítéseinket, sokan és sokszor jönnek majd az előadásokra, hiszen egyedülálló rendezvénysorozat vár rájuk, ránk ebben a néhány napban.

Timi: A közel két év „erőszak” után – elhalasztott, lemondott, online rendezvények megélése után, úgy gondolom, hogy sokkal jobban tudjuk becsülni a rendezvény közösségteremtő szerepét, és a Közönségünknek is tartoztunk a Találkozóval. Az elmúlt években szállóigévé vált: „Nincs Topolyán színházi évad a kupuszinaiak előadása nélkül!” ☺ Ez az első olyan év, hogy nem kellett hosszú heteken keresztül időpontot egyeztetni. Két héttel a hazai bemutatójuk után, máris Topolyán vendégszerepelnek. Örülök a Társulatoknak, azoknak, akik már voltak és azoknak is, akik most lépnek fel itt először, büszke vagyok arra, hogy részese vagyok mindennek. Aztán, ha elégedettek lesztek, ne várjunk újabb 26 évet a következő topolyai „Találkozóig”! ☺

Csipe Tímea,
Jankovics Andrea,
Rác Ejzler Evila

Párhuzamosan zajlott az élet a színdarabbal

Villáminterjú Csordás Csabával, a Mara Amatőr Színház társulatának tagjával

A házigazda topolyai Mara Amatőr Színház társulata Molnár Ferenc *Egy, kettő, három* című darabjával nyitotta meg a fesztivált. Fusz Antal, a sofőr szerepét Csordás Csaba alakította. Villámkérdésekre villámválaszai következnek.

Mióta vagy tagja a társulatnak?

A színjátszást tavaly nyáron kezdtem egy beugró szereppel (*Moliere: Tudós nők – a szerk.*), ami pár mondatos volt. Úgymond ezzel a darabbal debütáltam itt, Topolyán és egyszer Szabadkán, a Jadran színpadon. A próbákra együtt készültünk a párommal, aki most már a jegyesem (*Pobrányi Anasztázia, szintén színjátész – a szerk.*). Anyyira megtetszett a légkör és az egész társulat, hogy amikor megkérdezték, hogy szeretnék-e a következő színdarabban szerepelni, szó nélkül igent mondtam.

Mit szeretsz legjobban a karakteredben?

Egy szegény taxis emberből úgymond befolyásos üzletembert faragnak. Az élet pedig úgy hozta, hogy a szerep valahogy a magánéletemre is hatással volt. Hasonló jó dolog történt velem

is, előléptettek a jelenlegi cégben, ahol dolgozom, úgyhogy párhuzamosan zajlott az élet a színdarabbal. A karakter bejárt útját szeretem, a varázslatosságát.

Melyik jellemvonását szereted legjobban An-talnak?

A kötődést a párjához.

Mit viszel magaddal a próbafolyamatból, mit adott Andi (*Jankovics Andrea, a darab rendezője – a szerk.*) nektek?

Apró kis dolgok... amiket mindig elfelejtek, mert még új vagyok. Sok mindent elfelejtek, mert izgulok, ideges vagyok a színdarab közben. Ő viszont mindig mindent tud, és figyelmeztet, ha kell. A támogatást a részéről, a pozitív támogatást.

Nagy Karina

Kéz- és lábtörtést!

Sárközi István, a Magyar Nemzeti Tanács Végrehajtó Bizottsága elnökének megnyitó beszéde

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt vajdasági magyar színjátszók!

Tisztelettel köszöntöm Önöket/Benneteket a Magyar Nemzeti Tanács nevében a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók 27. Találkozójának első pillanataiban.

Engedjék/engedjétek meg, hogy a Mara Amatőr Színháznak a tavalyi évben megünnepelt 20 éves jubileumához ismételten és a találkozó idei szervezéséhez pedig ebben a pillanatban gratuláljak. Ugyanígy szeretném tisztelettel megköszönni a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetségnek, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézetnek és Topolya Község Művelődési Házának, hogy megszervezték a Magyar Nemzeti Tanács országos szintű kiemelt rendezvényét.

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója már 27. éve az amatőr társulatok sereg-szemléje és nemes versengése, ahol az előadásokat szakmai zsűri véleményezi, és több kategóriában díjakat oszt ki. A találkozót minden évben más-más vajdasági településen rendezik meg, így megmozgatva a kistelepülések közösségét, bevonva azokat a szervezésbe, valamint a közönség soraiba. Topolya első ízben lett szervezője a Találkozónak, a vajdasági magyar műkedvelő színjátszás szemléjének, amelyet 2023-ban a MOZDULJ! PETŐFI! – a Petőfi 200 vajdasági programsorozatához csatlakozva szerveztek meg. Az idei Találkozóra 13 társulat nevezett be 13 előadást 12 településről: Topolyáról, Újvidékről, Nagybecskerekéről, Nagyikindáról, Kupuszináról, Tóbáról, Muzslyáról, Bezdánból, Szabadkáról, Palicsról, Zentáról és Temerinből. A szemle programja kiegészül a Mara Amatőr Színház és a topolyai színjátszás történetét feldolgozó kiállítással, a topolyai Mosolycsaló gyermekszínházi társulat előadásával, a díjkiosztóval és gálaműsorként a Zentai Magyar Kamaraszínház Yasmina Reza *Művészet* (r. Mezei Kinga) c. előadásával. A találkozónak két fődíja van: a Pataki László-díj a találkozó legjobb hagyományos keretek között megvalósított előadásáért és a Bambach Róbert-díj a legjobb alternatív, új formákat kereső előadásért.

Végére néhány személyes gondolat. Számításaim szerint 18 kerek esztendővel ezelőtt én is színjátszóként léptem fel a szemlén. Azt követően Bácsfeketehegy település is házigazdája

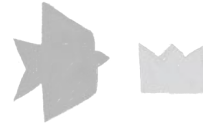

lehetett a találkozónak, amely oly mértékig vitt szint és mosolyt a település közhangulatába, hogy várjuk a következő adandó alkalmat, amikor újból 7000+ „színjátszó szármával” tudunk kedveskedni a vendégeknek. Falum színjátszói az idén nem szerepelnek, de több más település közösségéhez hasonlóan újragyúrják magukat, és bízom benne, hogy hamarosan találkozunk. Azt pedig végképp nem gondoltam, hogy abban a megtiszteltetésben lesz részem, hogy kéz- és lábtörtést kívánhatok a szemle elején minden színpadra lépő társulatnak.

Kívánom, hogy a következő napokban mindenki érezze jól magát, és egy pillanatra se felejtjük el, hogy „*Színház az egész világ!*”

Köszönöm a megtisztelő figyelmet!

Elrajtolt a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók 27. Találkozója

Topolya pezsgő kulturális életének egyik színpontja – vagy mondjam úgy – mérföldköve a Találkozó. A Bácska szívében elhelyezkedő Topolya először ad otthont az eseménynek. Huszonegy év: mennyi színes álom, mennyi taps és nevetés fért bele az elmúlt évekbe; a pannókon rendszerezett emlékek, élmények és gondolatok sokasága, a régi, az új és az örök marások emlékeztető alakításai árulkodnak a tekintélyes múlttal rendelkező színházról – *KaMara Galéria – a 21. század 21 éve, avagy a Mara a világon már mindenhol nagykorú* című kiállítás megnyitójával vette kezdetét vette a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója. A múltban barangolás után a nagyon is jelenben, Sörfőző Károly, a Mara elnöke, majd Szatmári Adrián, Topolya polgármestere, illetve Sárközi István, a Magyar Nemzeti Tanács Végrehajtó Bizottságának elnöke köszöntötte a résztvevőket és nyitotta meg az eseményt.

A Találkozó mind a 9 napján lesznek majd előadások, amely során összesen 13 darabot láthat a közönség – mint maga az esemény, úgy a repertoár is olyan színes: vígjáték, dramatizált elbeszélő költemény, dráma és musical, zenés bohózat, dokumentarista mű, kortárs tündérmese, ezeket kínálják a Vajdaság 12 településéről érkező színházaskok, diákszínpadosok, grundosok, trupposok. A szemlén először a topolyai Mara Amatőr Színház lépett fel Molnár Ferenc *Egy, kettő, három* című vígjátékával, Jankovics Andrea rendezésében: Norrison vezérigazgató utazni készül, ám a nála vendégeskedő amerikai iparmágnás egyetlen lánya, Lydia bejelenti: férjhez megy, ráadásul állapotos is! Norrison úr egy óra leforgása alatt

megváltoztatja a világ irányának forgását: elkezd cselekedni. Az előadás során Molnár emberismeretének fantasztikuma bontakozik ki, ahol sírni tudna az ember, ott nevet, hiszen nincs mást tenni – az egyfelvonásos darab témája örök aktualitást élvez mind az életben, mind a világot jelentő deszkákon.

Az előadásokat háromtagú zsűri értékeli, név szerint Crnkovity Gabriella színművész, Pálfi Ervin színművész, tanársegéd és dr. Góli Kornélia dramaturg, tanár. Értékes tanácsokkal ellátni a színjátszókat. Hogy bizonyítást nyerjen a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának sokoldalúsága, a fiatalabbcskák április 21-én, pénteken, gyermeknapon vehetnek részt: amennyiben nem tudod hol van Smaragdvár, szeretnéd látni Dorkát, a Madárijesztőt, a Bádóg Favágót, a Gyáva Oroszlánt és Totót, a pajkos kiskutyát, akkor az *Óz, a nagy varázsló* című előadást mindenképpen látnod kell a topolyai Mosolycsaló gyermekszínház csoport előadásában (Figyelem: az előadás nyomokban zenét és éneket, no meg jó szórakozást tartalmaz!).

Az ünnepélyes díjkiosztó gálaműsorra a topolyai Művelődési Ház mozitermében kerül sor április 22-én, szombaton, 18 órakor.

A Petőfi 200 vajdasági programsorozat keretén belül a topolyai Mara Amatőr Színház, Topolya Község Művelődési Háza, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség és a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet közös szervezésében valósul meg az esemény.

Turi Orsolya

Feszülő ég alatti szántóföld

Olykor az embernek egészen messzire kell mennie ahhoz, hogy rájöjjön arra, mi az, ami valóban fontos.

A világon eddig bárhol jártam, ahol csak megfordultam, mindig akadt egy apróság, egy váratlan pillanat, ami eszembe juttatta Topolyát. Azt a kicsi várost, ahol felnőttem.

Egy időben mindent megtettem azért, hogy minél messzebbre kerüljek tőle. S ha most visszagondolok, nem is bántam meg. Az embernek olykor messzire kell mennie. Hogy tanuljon, világot lásson. Hiszen, ha van hova hazatérnünk, bárhol biztonságban érezhetjük magunkat. Pontosan amiatt, mert tudjuk: valahol mindig lesz helyünk, bármikor is megyünk vissza.

Ma esett az eső, hirtelen jött, nyári zápor, a levegő egészen lehűlt, a járdák tele lettek tócsával. A budapesti esőnek betonszaga van. S ahogy néztem a szél lengette fákat a trolibusz ablakából, az jutott eszembe, otthon, Topolyán hány féle eső van, hány féle illat.

Ott van például a finom ózonillat villámlás után. Szántóföld mellett laktunk gyerekkoromban. Így ha vihar közeledett, mindent ki kellett húzni az áramból. Tévét, telefont, internetet. Mert nem egyszer megtörtént, hogy a villám a közelben csapott le, s ami csak csatlakoztatva volt az áramhoz, kiegészít, tönkrement. Szerettem azokat az ózon illatú viharokat, mikor csönd van a házban, csak a dörgés és az eső zuhogása hallatszik. Mintha hosszú, fénylő lábakon járt volna felettünk az ég, a sötét felhők.

Aztán ott van a földszagú eső. Tavasszal friss az ázott föld illata, ha eső veri fel. Többnapnyi eső után sárszag van, még több nap után az ember már egyáltalán nem kíváncsi a szagokra, illatokra, semmi romantikust nem találni ennyi ázás után.

Ahogy mondtam, szántóföldek mellett laktunk gyerekkoromban. Számomra minden fontos emlék valahogy a földekhez kötődik. Az évszakok változása, az idő múlása, az élet változása. Ott mint ha el lehetett volna bújni minden elől.

Kezdjük az ősszel. Amíg tömbházban laktunk, csak egy hosszú fonnyadásnak tartottam az őszt. Pedig mennyi színe van. Ahogy a kukoricaföldek sárgulnak, száradnak, majd lassan zörgőssé válnak. Hangja és színe van az őszenek, és elég fanyar szaga.

Általános iskolában az egyik kedvenc iskolai ünnepem a Kukorica nap (Kukuruzijada) volt. Minden osztály készült az ünnepségre, tele voltak feladatokkal. Volt ünnepi műsor szavalatokkal és énekekkel, néptáncokkal, majd ezt követték a versenyek. Minden évfolyam más versenyen vett részt. Volt kukoricamorzsolás, zsákban futás,

Fotó: Bezzeg Gyula

pattogatott kukorica felfűzése cérnára (ez volt a legbotrányosabb, mindenki össze-vissza szúrta magát, akadt, aki megette előre a felfűzendő popcorn). A legjobb feladata a nyolcadikosoknak volt mindig: palenta főzés. Más néven puliszka. Megint más néven ganca. Szóval a palentát bármivel lehetett ízesíteni, kókusszal, mazsolával. Ha nem lett túl csomós, az osztály meg is ehette. A fő attrakció a kukoricacsuhéból készült ruhák divatbemutatója volt. Szerintem az volt a legviccesebb, de a tanárok mindig mérgesek voltak, ha hangosan kinevettük a furcsa gombolyagnak kinéző, beöltözött gyerekeket.

Aztán megkezdték a mezsgyék felégetését, a levelek égetését, akkor még teljesen normális dolog volt, hogy ha az ember a szántóföldek közepén állva szétnézett, valahol valami mindig égett. Félelmetes is volt, főként bűdös (a sok füst és kórom, a levegőben szálló pernyéről nem is beszélve), de valahol szép is volt naplementében nézni, hogy ég a föld széle.

Novembertől egészen tavaszig visszahúzódott mindig a világ. Az emberek egyre kevesebbet voltak kint, egyre többet bent. A hosszú, sötét esték végtelennek tündek. A szántóföldek sárosak voltak, ha ki is mentünk sétálni, csupa sarak lettünk, a kutyánkról nem is beszélve, aki annak ellenére, hogy fehér volt, a hét végére mindig egészen fekete lett. Akkor jött a fürdetés. Eleinte csak a lábai lettek nagyon sárosak, másnap már a hasa is, és szombatira mindig elintézte valahogy, hogy a feje is befeketedjen a sártól.

De valamire mindig készültünk, valami mindig előttünk volt. Ahogy rövidültek a napok, úgy gyűltek a feladatok, akár az iskolában, akár a karácsonyi készülődésben.

Gyerekkoromban talán a karácsonyi ünnepélyekre való készülődés volt mindig a legfontosabb.

A táncsoport, a bábcsoport, a zenede minden évben tartott előadást, felléptünk, készültünk, mintha csak rólunk szolt volna a világ. Emlékszem, a táncsoporttal egyik évben gyertyás táncot adtunk elő a karácsonyi ünnepségen. Alig tudtunk figyelni a lépésekre. A próbákon úgy gyakoroltunk, hogy nem égett a gyertya. De a színházteremben, a függöny mögött, mikor meggyújtották a kezünkben a gyertyát, ragyogott az arcunk, ragyogott az egész este, ragyogott a világ. És ott állt a színpadon 15 vigyorgó gyerek, akik főleg attól érezték ünneplésnek a pillanatot, hogy ragyogva táncolnak, gyertyákkal a kezükben. Próba után derült ki, hogy az öltözőből ellopták a téli csizmánkat, a nővéremét és az enyémet is. Táncpőben csoszogtunk haza a hóban, és nagyon kétségbe voltunk esve mindannyian, az egész család, hogy honnan lesz pénzünk új csizmára. A nővéremre néztem, láttam a szemén, hogy a gyertyás tánc emléke sokban halványította az ő bánatát is.

Újév után következtek mindig a leghosszabb hónapok. Az iskolában a Szent Száva ünnepségre készültünk januárban, színdarabbal, szavallattal, énekelt a kórus. Ugyanaz a színházterem, ugyanaz a hideg öltöző, ugyanaz a kiabálás az öltözőben. Akkoriban még sok hó esett, iskola után rengeteget szánkóztunk szalmával töltött zsákokon. Angéla barátnőmék háza mellett volt a világ legjobb dombja. A téli napok valahogy mindig közelebb hozták egymáshoz az embereket Topolyán. Jártunk a szakkörökre, táncra, jártunk szánkózni, aztán teát ittunk, lekváros kenyeret ettünk, fűtöttük a szobát, nevettünk, mintha az életnek sosem lenne vége.

Tavasszal aztán előbújtak újra a színek, megtelt illatokkal a levegő, virágozott a világ, újra indult az élet. Mi a tavaszi szünetet vártuk, meg a húsvéti locsolókat. Emlékszem, egyik évben pár osztálytársam csapatba verődve érkezett, az egyikük apukája fuvarozta őket, volt, aki biciklin követte a furcsa autót, aminek az utánfutóján egy óriási hordó állt, tele vízzel. Belemerítették a bögréjüket, és egyszerre vagy tíz bögre víz loccsant rám. Egészen addig utálkoztam, hogy jaj, ezek a kölnivizek, amikkel össze-vissza fűjják a fiúk a lányok fejét, hát milyen szagunk lesz estére, milyen rossz ez a sok összekeveredett illat. Tíz bögre víz után vacogva gondoltam arra, mennyivel jobb tízféle kölnitől bűzölni, mint kint reszketni a ház előtt vizes ruhában, vizes hajjal, és még a szomszédok is a csodámra jártak, elég hangosan nevettek, hogy rosszul érzem magam. Pedig, így utólag belegondolva, milyen jó is volt az.

És újra indult a nyár, jártuk a szántóföldeket, sétáltunk, égtünk a napon, tele volt emberekkel a mező. A legjobban azt szerettem, mikor a búzát aratták, s egészen hajnalig dolgoztak a kombájnok. Zúgtak a gépek a földeken, az úton, az em-

berek dolgoztak éjszaka, az ablak tárva-nyitva, hogy hűljön a ház, és én kicsi vagyok, és otthonos az a zúgás, elalszik rá könnyen az ember. Az egyik szomszédunk később virágmagokkal kezdett foglalkozni. A haszonnövényekről áttért a virágmagra, így estikével vetette be a földjeit. Amikor több hold estike virágozik az utcád végén, egészen megmámorosodnak az esték. Minden szobában estike illat volt, minden utcát belengett a virágok illata.

Nyáron egész Topolya a tóparton hever. Amikor még nem volt ilyen szépen kiépítve a strand, a félszigetre jártunk strandolni. Szinte egész nap a tóparton voltunk, csak ebédelni és este mentünk haza. Egyik évben, talán negyedikes lehettem, elterjedt a gyerekek közt az a legenda, hogy egy óriási hal van a tóban, még az is lehet, hogy cápa. Egy csomóan nem mertek belemenni a vízbe. Soha annyi kiabáló anyát és apát nem láttam, mint azon a nyáron, mikor a rettegő gyerekeket sehogy sem lehetett meggyőzni, hogy nem lehet cápa ebben a kis tóban.

Feküdtünk a hátunkon, néztük, hogy táncolnak a levelek a szélben, sárga volt minden, égetett a Nap. A nagy halról beszéltünk, kiröhögtük azokat, akik nem mertek a vízbe menni. Nyáron mintha megállt volna az élet, s minden egy és ugyanazon pillanat ismétlése lett volna. Mintha megszűnt volna az idő, vagy pontosabban kitágult volna egy hosszú pillanattá az a majdnem három hónap.

Egyik nyáron beiratkoztam a könyvtárba. Azt hiszem, abban az évben alig láttam a tavat, csak hordtam haza a könyveket, és olvastam a kertben, az ablakban. Anyám minden évben főzött bodzaszörpöt, így a nyár számomra bodzaízű maradt.

Augusztusban a napfény már egészen más színű, mint júniusban vagy júliusban. Ahogy a Nap egyre közelebb hajol a Földhöz, egyre narancssárgásabbra török a fény a levegőben. Mintha a nyolcadik hónap már az októbert idézné, emlékeztet: hamarosan újra kezdődik minden, az iskola, a természet hosszú fonnyadása, a végtelen, sötét esték, nyakunkon a karácsony.

Ma néztem a pesti esőt, s arra gondoltam, bármilyen finom is tud lenni az eső betonszaga, akkor szeretem az esőt, ha a fűbe esik, a fák levelei mozognak a cseppektől, ha a port a virágokról lemosa. Ahogy a troliból néztem a tájat, a kis utcákat, amin áthaladtunk, észrevettem, hogy csak felfelé nézek, a fák tetejére. Hiszen a fák itt is épp olyanok, mint otthon. Eszembe jutott az otthoni sár, az otthoni hosszú, fénylő lábon járó viharok, ahogy anyám biztos most is kihúzza mindent az áramból. És nagyon hiányzott akkor minden, minden kitágult, és szempillantás alatt elmúlt perc, az ózon illata, a nedves föld illata, a kombájnok zaja és a tágas, mindig változó földek, ami fölött a világ legnagyobb ege feszül.

Terék Anna

Volt egyszer egy színház... – I. rész

A topolyai Járási Magyar Népszínház 2019-es kiállítása

2019. december 27-én, pénteken egy órakor Topolya Község Múzeumában megnyílt a topolyai Járási Magyar Népszínház kiállítása. A Vajdasági Színházmúzeum és Topolya Község Múzeumának közös tárlatát a topolyai Járási Magyar Népszínház megalakulásának 70. évfordulója alkalmából szervezték meg. Az intézmény 10 éves történetét mutatták be.

Az idei Sűgő e különleges cikksorozatában szemezgetünk a kiállítás anyagából, mégpedig úgy, hogy a kiállításhoz elkészült 14 darab videót QR-kódok formájában az olvasók elé tárjuk.

Elkalauzolunk mi is benneteket a topolyai Járási Magyar Népszínház életébe, meghallgathatjátok majd az egykori társulati tagok visszaemlékezéseit is!

Topolyán tíz évig működött hivatásos színház 1949-től 1959-ig. A 70. évforduló jó alkalmat kínált arra, hogy megemlékezzenek a színházról és a társulatról. A megnyitóra több helyi is ellátogatott, akik még látták a Járási Magyar Népszínház előadásait. **Oláh Tamás**, a kiállítás társszerzője elmondta: „Nagyon izgalmas volt ennek a kiállításnak a létrehozása, ugyanis az előadásokból tárgyi emlékek egyáltalán nem maradtak fenn, sem a díszletből, sem pedig a kellékekből. De rengeteg fotó és képanyag őrzi az emléket ennek a színháznak. Ezekből válogattunk, ezeket használtuk fel különféle képpen, illetve ami különlegessé teszi a kiállítást, hogy itt vannak a színháznak az egykori széksorai, és ezek bizony tanúi voltak az összes előadásnak.”

A kiállításra látogatókat **Pálfi Ervin** és **Kalmár Zsuzsa**, a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának színészei vezették végig. A szervezők sokat

merítettek korábbi visszaemlékezésekből, továbbá monográfiákból. **Vastag Gázsó Hargita**, Topolya Község Múzeumának vezetője kiemelte: „Égy barokk kastélyban vagyunk, úgyhogy nem volt könnyű a látványtervezőnek és a grafikusnak a dolga, hogy egy színház történeti kiállítást idevarázsoljon, de úgy gondolom, hogy jól sikerült. Hét termen keresztül mutatjuk be kronologikusan a színháznak a történetét. Most például a Belgrád Kávészóban vagyunk, ahol egykor szórakoztak a színészek az előadások után, vagy éppen udvaroltak egymásnak, vagy próbálták a szöveget.”

Az első alkalommal két videó tárul az érdeklődők elé.

Kövessék figyelemmel és kíváncsisággal a rovatot, sok érdekességet hallhatnak, láthatnak majd. Többek között a zsűriből is visszakacsint majd Önökre valaki. 😊

A *Volt egyszer egy színház...* című kiállításban Kalmár Zsuzsa és Pálfi Ervin, a Szabadkai Népszínház színművészei **Dimitrijević Marának**, a topolyai Járási Magyar Népszínház igazgatónőjének és **Sinkó Istvánnak**, az egykori társulat tagjának visszaemlékezését tolmácsolják a fennmaradt interjúk, levelek, emlékiratok alapján. A sorozat első részében arról mesélnek, hogyan is jöhetett létre színház Topolyán...

Szereplők: Kalmár Zsuzsa, Pálfi Ervin
Vizuális megjelenítés: Amigohvisuals, artNova studios
Tervezőgrafikus: Lillart Webdesign
Fotók: Szerda Zsófia, Vass Károly

Topolya Község Múzeumában 2019 decemberében nyílt meg a *Volt egyszer egy színház...* című, a topolyai Járási Magyar Népszínház életét bemutató kiállítás. A kialakult rendkívüli állapot – a koronavírus-járvány – miatt Topolya Község Múzeuma hagyományos formában nem volt látogatható, ezért virtuálisan vezették végig a látogatókat a tárlaton.

Tárlatvezető: Rác Ejzler Evila
Felvételt készítő: Vastag Tibor
Fordító: Pató Angéla
Lektor: Dunja Pešut
Utómunka: artNova studios, Amigohvisuals

Forrás: Pannon RTV, Topolya Község Múzeumának YouTube csatornája

Szerkesztette: Guci Mónika

Ma a Találkozó színpadán

Bűvös 27-es

Rövid szünet után az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpaddal és a nagyikikindai József Attila Színtársulattal folytatjuk a Szemle programját. Az újvidékiek idén 3 (igen, h.á.r.o.m.) előadást mutattak és mutatnak be idén január és május között (honnan ez a lendület??? Mi is kérünk belőle!), és idén ünneplik a 27. születésnapjukat. A nagyikikindaiak pedig 27-ből 27. alkalommal lépnek a Szemle deszkáira, és a 27 alkalomból 20 alkalommal tértek haza valamelyik fődjíjjal. Lássuk, mivel lepnek meg idén bennünket!

Színes Szilánkok Diákszínpad, Újvidék

A Színes Szilánkok Diákszínpad március 1-jén ünnepli 27-ik születésnapját. Ennyi idő elteltével is rendületlenül dolgozunk, és egybegyűjtjük az újvidéki, Újvidék környéki fiatalokat, hogy a művészetek szeretetére tanítsuk őket. Az elmúlt évet nagy sikerrel zártuk, ugyanis a *Tenger a lélekben* kortárs erőszakról szóló előadásunkkal és a Lúdas Matyival egy komoly tájolóson vehettünk részt Vajdaság-szerte a Magyar Nemzeti Tanácsnak köszönhetően. A székhelyünkön, az Újvidéki Színházban is havi szinten játszottuk az előadásainkat teltházak előtt. Ez év január 19-én megtartottuk a *Boldog szerelemben élni* előadásunk bemutatóját, április 2-án a *Harisnyás Pippi* bemutatója következik, majd május 7-én *A Pál utcai fiúk* musical változatának bemutatója. Teljes erőbevetéssel dolgozunk.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2003 – Bambach Róbert-díjjal térhetett haza a társulat a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásért.

2013 – a Bambach Róbert-díjat az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpad kapta a *Végletek* című előadásért. A mozgásszínházi produkció rendezői: Csáki Beáta, Léphaft Ágnes és Tóth Laura.

2017 – Bambach Róbert-díjjal térhetett haza a csoport a Fekete Ádám drámája alapján készült *Csoportkép (természetes fényben)* című produkciójáért. Rendezte: Crnkovity Gabriella.

A Színes Szilánkok Diákszínpad bemutatja:

Figura Terézia: *Boldog szerelemben élni – tőredékek Nemes Nagy Ágnes és Lengyel Balázs életéből* (65')

Dokumentarista mű

Rendezte: Figura Terézia

Hangtechnikus: Dienes Ákos

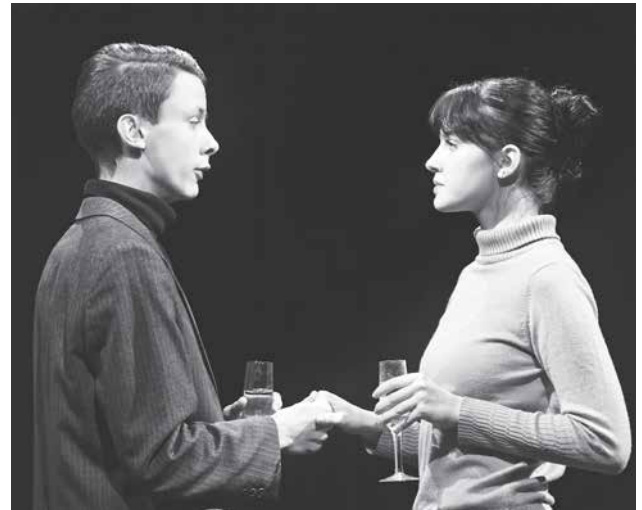
Fénymester: Varga Somogyi Bálint

Szereplők:

Fiatall Nemes Nagy Ágnes – Vorkapić Anja

Idős Nemes Nagy Ágnes – Juhász Inesz
Fiatall Lengyel Balázs – Forró Attila
Idős Lengyel Balázs – Barna Sára Dávid

12 éven aluliaknak nem ajánlott

József Attila Színtársulat, Nagyikikinda

Az amatőr színjátszó alosztály egyidős az egyesülettel. Szerény keretek között indult meg a színjátszás, de rövid idő alatt a legerősebb alosztály lett. Kezdetben egyfelvonásos darabokat készítettek, de pár év után egész Vajdaság felfigyelt rájuk. Az évek során rengeteg hivatásos rendező mellett dolgozó, helyi amatőr vette át a rendezést. Számos rangos elismerést kaptak Vajdaságban és Magyarországon is. Rendszeresen látogatják Budapestet a Magyar Művek Szemléjén. Az egyetlen csapat, amely részt vett eddig minden évben a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozásán.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

1996 – A szemle különdíját Lepár Ferenc színjátszó kapta.

1997 – A legjobb női epizódszereplő díját Szabó Ilona érdemelte ki.

1999 – A csapat Bambach Róbert-díjjal térhett haza az új kifejezési formák megvalósításáért. Kátai Tibor érdemelte ki Peter Weiss *Mockinpott úr kínjai és meggyógyíttatása* című szatirikus játékában mutatott kiváló alakításáért.

2000 – John M. Synge *A nyugati világ bajnoka* című színművének előadásáért a legjobb előadásért járó Pataki László-díjat érdemelte ki, valamint a legjobb női főszerepnek járó díjat Szabó Ilona vihette haza.

2001 – Heltai Jenő *A néma levente* című vígjátékában Beatrice szerepének megformálásáért a legjobb női mellékszereplőnek járó díjat nyerte el Kökény Gizella.

2002 – A csapat hazavihette a közönség díját. Ezenfelül a legjobb férfi mellékszereplőnek járó díjat Budai József érdemelte ki.

2003 – A legszebb színpadi beszéd díját Szabó Mónika szerezte meg.

2005 – Max Frisch *Biedermann és a gyűjtőtők* című szatirikus vígjátékáért kapták a Pataki László-díjat, a közönségdíjat, valamint a legjobb férfi főszereplőnek járó díjat is, melyet Tóth János vehetett át.

2006 – Ray Cooney *Dupla vagy semmi* című vígjátékának feldolgozásáért, a legjobb hagyományos előadásért Garay Béla-díjat érdemelt ki a nagyikikindai társulat.

2007 – Bródy Sándor *A Tanítónő* című előadásban a legjobb női főszereplőnek járó díjat Kökény Gizellának osztották ki, a Tanítónő szerepéért.

2009 – Edward Albee *Az amerikai álom* című előadásban a legjobb férfi mellékszereplő díját Tóth Hunor, a Fiatalember szerepéért vihette haza.

2010 – Arthur Miller *Édes fiaim* című előadásáért Pataki László-díjban részesültek a nagyikikindaiak. Rendező: Lepár Ferenc.

2011 – Tamási Áron *Énekes madár* című művből készült előadásért a legszebb színpadi beszé-

dért járó díjat Kömény Móra szerepéért kapták.

2012 – Garay Béla-díjban részesült a közösségteremtő tevékenységért.

2014 – *A mese marad* című előadás Garay Béla-díjas lett, valamint a legjobb férfi főszereplő díját Vendel megformálásáért Budai Józsefnek ítélte oda a zsűri.

2015 – A legjobb női főszereplőnek járó Ferenczy Ibolya-díjat Tóth Ramóna kapja a nagyikikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatának Háy János *A Gézagyerek* című előadásában Rózsika néni szerepének megformálásáért. Ezenfelül az egyesület az Őreg komédiás elnevezésű, rendhagyó díjban részesült a Vajdasági Magyar

Amatőr Színjátszók Találkozóján való 20 évnyi folyamatos részvételéért.

2017 – Az *Animus és Anima* című előadás Gizelláját, Tóth Ramónát Szántó Róbert-díjjal tüntette ki a zsűri.

2018 – A zsűri Bambach Róbert-díjjal tünteti ki a társulatot Székely Csaba *Bányavirág* című kortárs szöveg igényes színpadra állításáért. A legjobb férfi mellékszerep megformálásáért Nagy István-díjjal Tombác Imrét jutalmazták, a *Bányavirág* című előadásban Mihály szerepének megformálásáért.

2019 – A zsűri egy kortárs magyar dráma legjobb színreviteléért, a *Bányavakság* című előadás létrehozásáért díjjal tüntette ki a nagyikikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatát. Az előadást Király Sándor rendezte. A zsűri továbbá Szilágyi László-díjjal tüntette ki Tombác Imrét, a *Bányavakság* című előadásban Ince szerepének megformálásáért.

2021 – A Közönségdíjat a József Attila Színtársulata nyerte el Czákó Gábor *Disznójáték* című előadásáért.

A József Attila Színtársulat bemutatja:

Đorđe Lebović: *Az ezredik éjszaka* (45')

Mai tündérmese

Rendezte: Király Sándor

A rendező munkatársai: Komarek Igor, Gyuránki Norbert, Fazekas Vivien, Király Petra

Szereplők:

Mesélő – Király Annamária

Hep – Csikos Dávid

Hap – Király Sándor

Varázsló – Tombác Imre

12 éven aluliaknak nem ajánlott

A világon már mindenhol nagykorúak

A topolyai Mara Amatőr Színház bemutatta Molnár Ferenc *Egy, kettő, három* című vígjátékát. Lezserséget, könnyedséget, de óriási koncentrációt is igényel az előadás. Vajon sikerült-e abszolválni a marásoknak a nagy kihívást jelentő feladatot?

Aki kíváncsi, olvassa el a jó hangulatú zsűrizés kivonatát.

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók 27. Találkozóját a házigazda, azaz a topolyai Mara Amatőr Színház nyitotta, **Jankovics Andrea** rendezésében Molnár Ferenc *Egy, kettő, három* című vígjátékát vitték színre.

Sutus Áron, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség elnöke üdvözölte a Találkozó nyitóelőadásának szereplőit:

„Köszöntjük a világon már mindenhol nagykorú Mara Amatőr Színház tagjait. Nagyon szép pillanat számunkra is, hogy Topolya végre első ízben házigazdája lehet ennek a rendezvénynek. Megérett minden helyzet hozzá, főleg az önök kitartása és lelkesültsége, s az a több mint 100, 130 év is mindez mellett szól, ami a topolyai színjátszást jelenti. Nagyon jó volt ezt kimondani tavaly Temerinben is, hiszen ott is van egy ilyen komoly múltja a színjátszásnak. Visszatérve Topolyához, ennél jobb, lendületesebb kezdést nem is képzelhetünk el a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók 27. Találkozójának megnyitóján, de a darabról nem az én tisztem, hogy nyilatkozzak. Tavaly is már egy zseniális előadást láthattunk tőletek Temerinben, idén lehet, hogy ezt felül is tudátok múlni.”

A zsűrizést **Góli Kornélia** dramaturg kezdi, akiről már a beszélgetés elején kiderül, hogy Molnár szerelmese, hisz nagyon szereti a szövegeit. Kiemeli, hogy nagyon nehéz játszani ezeket a nagyon jól megírt szövegeket. Jól megcsinált darabokról van szó, amit ő képvisel mint író.

„Minden poén működik. Tökéletesen megírt szövegekről beszélünk. A játék pörög, nagyon jól csináltatok, hisz tényleg nem hagyátok, hogy a nézők levegőhöz jussanak.

Nyilván tudnék és fogok is kötekedni, de amit el szeretnék mondani, hogy hatalmas gratuláció mindenkinek.”

Nagyon dicsérte a szövegválasztást, mert telitalálat volt, továbbá azt, ahogyan adaptálták a társulatra, egyáltalán nem zavarta, hogy a hölgyek játszották a férfi szerepeket, nagyon jó helyzetet teremtve ezáltal.

A nehézségekkel kapcsolatban kiemelte, hogy a Norrison nevű szereplőnek (**Mendrei Zolt**) iszonyatosan nehéz dolga volt.

„Ő a varázsló, ő a művész, el is mondja, hogy egy, kettő, három és varázsolni kell... A kezében minden szépen működik – **olaj** (Az olaj szót ismételteti, amikor csak valakit megdicsér illetve megveszteget: „megolajoz”, akár egy gépezetet, hogy

zökkenőmentesen működjön – a szerk. megj.). Ezek azok a részek, amiket Molnár beleír, mert pontosan tudja, hogy hol fog nevetni a közönség. Volt pár olaj, ami elment a levegőbe, volt, ami tökéletesen csattant, de volt olyan néhol, amikor történt valami, amitől nem tudott leülni az az egy poén. Rengeteg poén van, és nagyon nehéz mindegyiknek megágyazni, hogy azután az csattanjon.”

Arra is felhívta a figyelmet, hogy voltak helyzetek, amikor mások szétzizegték az adott jelenetet.

„Rettenetesen jópofa, amikor mindenki egyenként kitalál magának figurát, csak ezzel nagyon csínján kell bánni. Azért, mert én figyelem, hogy mi történik a színpadon, és ahogy valaki megmozdul, vagy csinál valamit, az én tekintetem rögtön elkalandozik, és azt érzem, hogy jaj, de jópofa, milyen jól feltalálta magát, miközben ugye nem kell csinálnia semmit. Ez a nem kell csinálnia semmit valóban néha így van. Nem kell csinálni semmit, hanem egész egyszerűen a figyelmet átvezetni arra, akinek éppen akkor mondanivalója van, akinek a dialógusrésze nagyon-nagyon fontos. Ezt így általánosságban elmondanám, hogy erre egy kicsikét figyeljetelek, mert voltak olyan pontok, amikor elvettétek a fókuszot arról, akinek a szövege éppen fontosabb volt, vagy elmaradt néhány információ, amiről tudnunk kellett volna.”

A koreográfiarészekkel kapcsolatban elmondta, hogy picit problematikusak voltak a számára azért, mert ebben Norrison kontrollja elveszett.

Ez volt-e vajon a szándék vagy sem? Nem tudta eldönteni a zsűritag.

„A kettő között maradt valahol, tehát ott van ez a főszereplő, aki, mint egy varázsló, mindent irányít, és pontosan tudja, hogy mi történik, ugyanakkor megtörténnek ezek a kis táncos, koreográfiás részek, és olyankor ő elveszik, mert ugye a kontroll nem az övé abban a bizonyos jelenetben.”

Fel is tette a kérdést ezzel kapcsolatban, hogy ha ez az ő fejében történik, akkor vajon, kell-e csinálnia bármit is, kell-e reagálnia bárhogy, vagy csak azt látja, hogy kifáradt, és most valami megjelenik a fejében. De olyan erős volt a reakciója, hogy azt lehetett hinni, hogy valamit elveszített, és hogy helyette valami más történik. Ezeket az észrevételeket izlésbeli dolgokként fogalmazta meg, nem kötekedésből jegyezte meg, de fontosnak tartotta, hogy erről is beszéljessenek.

Az előadás ritmusára is kitért, és hangsúlyozta, hogy ez egy rendkívül fontos dolog. Pörgött, forgott az előadás, néha túlságosan is, de gratulált az érthető, tempós szövegmondáshoz, viszont felhívta a figyelmet arra, hogy a ritmussal kell csínján bánni, amikor készítik elő a másik poénját. Ezek a ritmusrészek azok, amik nagyon fontosak, és ennek kapcsán az egymásra épülés. A kevesebb néha több, elmondása szerint azt kell megtalálni, hogy hol van pontosan a poén, hogy kell felépíteni és kiszolgálni azt. Megjegyezte, hogy a főszerepet

játszó Mendrei Zsolt remekül feltalálta magát, viszont érezhető, hogy az eszköztára még nem akkora, hogy ez a varázslóság tényleg működjön, de szerinte az évek tapasztalata hozza majd magával azt, hogy hogyan lehet elsősorban a szöveggel megfelelően bánni, mikor kell halkítani, hangosítani. Van, ahol jól működött, van ahol kevésbé.

Kiemelte még a Dubois grófnőt játszó **Szabó Erikát** is, aki ügyesen elvitte a figyelmünket, és nagyon pontosan és visszafogottan tette mindezt. Véleménye szerint remekül áll neki ez a szerep, s nagyon szórakoztató volt, ráadásul férfiszerepet játszik, ami ettől függetlenül is nagyon jól működött, ahogyan azt a többi esetben is láttuk.

Pálfi Ervin színművész Góli Kornéliához kapcsolódva a koreografált táncjelentekkel kapcsolatban megjegyzi, hogy érti a rendezői szándékot, hogy a mozgáselemet beleépítették az előadásba, viszont az előadás elején és végén hiányérzete volt mindezzel kapcsolatban. Szubjektív véleményként tárja a hallgatóság elé, hogy személy szerint azt szeretne volna, ha az előadás elején és a végén is vannak ilyen jellegű elemek, hisz, ha már azt választották, hogy lesznek ilyen elemek az előadásban, akkor ez valahogy kicsit szervezettebben képezze az előadás nyelvezetét. A főszereplő virtuózan bánik ezzel az egész helyzettel, amibe belecsöppen, így Pálfi el tudta volna képzelni azt, hogy valahogy még inkább egy ilyen

furcsa, virtuóz táncként jelenik meg ez az egész előadás.

Saját tapasztalatairól is mesélt, ugyanis a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának tagjaként volt szerencséje Molnár-szöveghez, ráadásul Góli Kornélia volt a dramaturg. Az ő vezetésével igyekeztek meghatározni a poénokat a szövegben, s színészként ezt nehezen élte meg. Ennek mentén és visszatérve a látottakhoz a következőket mondta:

„Maximális dicséret nektek azért, hogy ezt a szöveget választottátok, de tudnotok kell, hogy egy elképesztően nagy fába vágjátok a fejszét, s dicsérettel kiálltátok a próbát. Ez a fajta poentírozás, ez a fajta szövegmondás olyan fegyverzettséget, olyan zeneiséget igényel, azt, hogy az ember tudja, hol lassít le egy mondatot, hogy kijöhessenek a különböző ritmusú megszólalások. Molnárra rettenetesen jellemző, hogy ugyanazok a szövegek, mondatkonstrukciók térnek vissza, s azáltal, hogy más ritmusban hangzanak el, úgy válnak egyszer csak poénná. De ahhoz, hogy harmadszor poénként csattanjon, az első és második alkalommal kutya kötelessége a színésznek abban a ritmusban elmondani, hogy a harmadik más ritmusú legyen, és akkor lesz csak poén. Ha ez nem így történik, akkor nem lesz poén.”

Pálfi is felhívja a figyelmet arra, hogy az olaj szóval való játék egy tipikus példa erre. Kapcsolódott Nelli azon gondolatához is, miszerint sokszor

megöltik olyan dolgokkal a jeleneteket a színészek miközben várakoznak a színpadon, amire nincs is szükség. Nem kell minden másodpercre reagálni, elmondása szerint az arany szabály az, hogy a kevesebb a több, és bízni kell abban a színésznek, hogy ha passzív résztvevője is a jelenetnek, azzal is tudja erősíteni az előadást. Felhívja a figyelmet arra is, hogy a színész a tekintetével is megsegítheti a nézőt, s nem mindegy, hogyan operál vele.

„Ha valahol a tekintet a légüres térben van, és nem konkrétan az egyik vagy a másik szempárba megy a beszéd, vagy ha az ember elgondolkodik, akkor is tudom pontosan, hogy mi a beszédemnek az iránya. Ezekre a dolgokra is kicsit jobban oda kellene figyelni.

Döntés kérdése az, hogy ki hogyan használja az eszköztárát. A színész egy bizonyos pillanatban rendezője is saját magának, s azzal operál, hogy a figyelmet hogyan vezeti. A tekintettel vezetted a néző figyelmét, és erre nagyon kell figyelni és tudatosan kell csinálni. Amikor nem történik semmi, akkor a partnert kell figyelni, vagy csak próbáljátok megérteni, hogy mit mond nektek a másik.”

Kiemeli Mendrei Zsoltot, aki a főszereplő bőrébe bújva zseniális alakítást nyújtott. Hasonló véleményen van, mint Nelli, Pálfi szerint is Zsolt eszköztára idővel bővülni fog, és jobban tudja majd őket alkalmazni.

Crnkovity Gabriella színművésznő veszi át a szót, és felhívja a figyelmet arra, hogy jelentős a kint várakozó színészek szerepe is.

„Nagyon fontos az, hogy mi történik odakint, aki várakozik arra, hogy ebbe a gépezetbe belépjen, annak hallania kell, hogy milyen ritmus, milyen párbeszéd zajlik odabent, mi a ritmusa a jelenetnek. Melyik pontosan az a pillanat, amikor be kell, hogy érjek, meg kell, hogy szólaljak, mert itt nagyon sok a ki-be járkálás, s rá kell csatlakozni... Ezért fontos a ritmus, nem szabad, hogy megakadjon egy pillanatra sem. Nyilván ez egy nagyon nehéz feladat, de sok helyen működik, viszont pár helyen megtörténik az egymásra szaladás, rábeszélék a másikra, bejövök, de még nem kell bent lennem vagy éppen nem jövök, de már rég bent kellene, hogy legyek, s meg kellene, hogy szólaljak... Azt gondolom, hogy kint nagyon kell figyelni, követni kell az előadást, követni kell a bentieket, hogy hol tart a másik, s hogy úgy menjek be, azzal a lendülettel.”

A cipőkkel kapcsolatban kiemelte, hogy a lányok meg kell, hogy tanuljanak magas sarkú cipőben járni a színpadon. „Bátran viseljétek, ne az utcáról hozzátok be a lépéseket. Lépjétek bele

a cipőbe, és élvezétek! Ne legyen ellenségetek a lábbeli!”

Kiemeli, hogy nagyon jó a humorvénája a társaságnak, a társulatnak. Megnevettetni az embereket nem olyan könnyű, de náluk kivétel nélkül mindenkiben megvan ez a képesség.

„Nagyon jó érzés látni, hogy több generáció működik ebben a társulatban, és hogy az oszlopos tagok befogadják a fiatalokat, a fiatalok tanulnak tőlük, továbbviszik, továbbküldik a generációkat, és majd jönnek az újak. Ez példaértékű.”

Mendrei Zsoltot kiemeli, hogy laza és lezser a rengeteg szöveg ellenére is. Elképesztő ez, s nagyon megdicséri, hogy ennek ellenére nem befelezülten létezik a színpadon.

Nelli mindehhez csatlakozva, s az egész társulathoz szólva megjegyzi, hogy nagyon tetszik neki, hogy a társulat szeret a színpadon lenni, és jól érzik magukat a szereplők, s van egy sugárzó magabiztosság, élvezetes, önfeledt játék, amit jó nézni. Megy velük a közönség, azonnal átragad rájuk mindez, hisz élvezhető ahogyan s amilyen könnyedséggel játszik a Mara.

A zsűri kíváncsi volt arra is, hogy érezték magukat a színészek a színpadon. Nehéz volt-e számukra Molnár-féle darabot játszani. Lezserséget, könnyedséget igényelt az előadás, de óriási koncentrációt is közben, s a zsűri szavaiból úgy tűnik, jól teljesítette ezeket a feladatokat a Mara.

A visszajelzések alapján elmondhatjuk, hogy szereti a társulat a darabot, de a háttérben folyamatosan izgulnak Mendrei Zsoltért, a főszereplőért. **Csordás Csaba**, aki Fusz Antal szerepébe búj, ezzel a darabbal debütált, így érte is nagyon izgultak.

Jankovics Andrea, a darab rendezője kiemelte, hogy voltak olyan szereplők, akik kettőt vagy hármat is játszottak... Voltak színészek, akik több szerepet is magukra öltöttek, és rengeteget kellett dolgozniuk magukon, mint pl. **Bogárdi Vörös Emese** és **Világos Róbert**, továbbá voltak olyan szereplők is, akiknek a főszereplőhöz hasonlóan rengeteg szöveget kellett megtanulniuk. Ilyen volt **Pastyik Nóra** Lydia szerepében.

A zsűrizés alkalmával egyértelművé vált számunkra az is, hogy a rendező szerepét vállaló Jankovics Andrea egy kincs a Mara számára. Nem csak szakmai szempontból, de barátilag is sokat jelent számukra. Nélküle nem tudtak volna az elmúlt két évben ekkorát fejlődni, és ilyen zseniális darabokat a színpadra állítani.

Guci Mónika

Holnap a Találkozó színpadán

„Nincs Topolyán színházi évad a kupuszinaiak előadása nélkül!”

Ahogy Timi fogalmazott a mai Besúgóban: ez az első olyan év, hogy nem kellett hosszú heteken keresztül időpontot egyeztetniük a kupuszina színtársulattal. Két héttel a hazai bemutatójuk után, máris Topolyán vendégszerepelnek. Tartsanak velünk holnap is, és kóstoljanak bele a *Paprikáscsirke*be kupuszini módra!

Április 16., vasárnap, 19 óra
Petőfi Sándor Művelődési Egyesület,
Sturcz József színjátszó csoport, Kupuszina
 Szántó Armand – Szécsén Mihály: *Paprikáscsirke* (120')
 Zenés bohózat

Rendezte: Molnár József

Az előadásról: A Paprikáscsirke a magyar vállalkozó kissé szatirikus, ironikus, gúnyos, de mindenképpen szeretetreméltó és együttérző ábrázolása. Forgács jómódú vállalkozó, üzletileg nehéz korszakot él át, konzervgyára nem működik igazán. Felesége, Helén és anyósa, Valéria biztatására tőkéstárs után néz, aki millióival megmentheti

a bajban lévő vállalkozást, s akit meg is találnak a befektetni szándékozó gazdag amerikai, Mr. Kennedy személyében. Mr. Kennedyt lányával, Liliannal együtt vacsorára várják, hogy a nagy üzletet nyélbe üssék, amikor egyik vendégük – történetesen, aki angolul is tud – lemondja a részvételt, s mint kiderül, így éppen tizenhárman maradnak, ami ugye képtelenség! Találni kell azonnal valakit, aki tud angolul, aki az est színvonalának megfelelő, s aki azonnal mozgósítható! Forgácsnak mentő ötlete támad! Előlépteti Gusztit, a jóképű inast vendégnek, akiről kiderül, hogy ráadásul tökéletesen beszél angolul...

Mindez remek humorral, fordulatos cselekménnyel, helyzetkomikummal, szatirikus éllel és kitűnő zenével fűszerezve!

Nagyszüleim mesélték...

Apai és anyai ágon is csak egy-egy nagyszülöm, két nagyanyám él ma már. Kisebb koromban sokat voltam náluk. Fiatalabban egészségesebbek voltak, sokszor játszottak velem, vigyáztak rám. Ma már többnyire csak mesélni tudnak, ha találkozunk és együtt vagyunk.

Emlékszem, hogy Margit mamám, az apu édesanyja, amikor a családjáról kérdeztem, elmagyarázta, hogy az ő édesanyjának, az én dédimnek három testvére volt, dédapármnak nem volt egy sem. Nagyapármnak és nagyanyármnak is egy-egy húga van, ők még ma is élnek. A nagyi már kilencéves volt, amikor a sors meghozta kishúgát. Az ő nagymamija közölte vele egy áprilisi napon:

„Kishúgit hozott neked a sors, délután megyünk és meglátogatjuk.”

Nagyanyám örömmel fogadta a hírt, végre neki is lesz tesója. Amikor meglátogatták az újszülöttet, a bábasszony, aki jó ismerősünk volt, nagyit bevitette a kisbabák közé, és láss csodát, ő ott azonnal kiszúrta a kishúgát. Nagyanyámat édesapja apuja és anyuja nevelte. Ahogy visszaemlékezik, nagyon nehéz körülmények között, szegényesen, de szeretetben nőtt fel. Elmondása szerint, amikor az első osztályba indult, még táskája sem volt. A nagyapja munkás táskáját fényezték ki cipőkrémmel, és abban vitte a füzeteket, könyveket. Még ma is nagy élménnyel meséli:

„Tizenkét évet jártam Topolyán elemi, majd középiskolába, de nincs olyan hely, ahová az én osztályom ne járt volna, és mindig csak délután.”

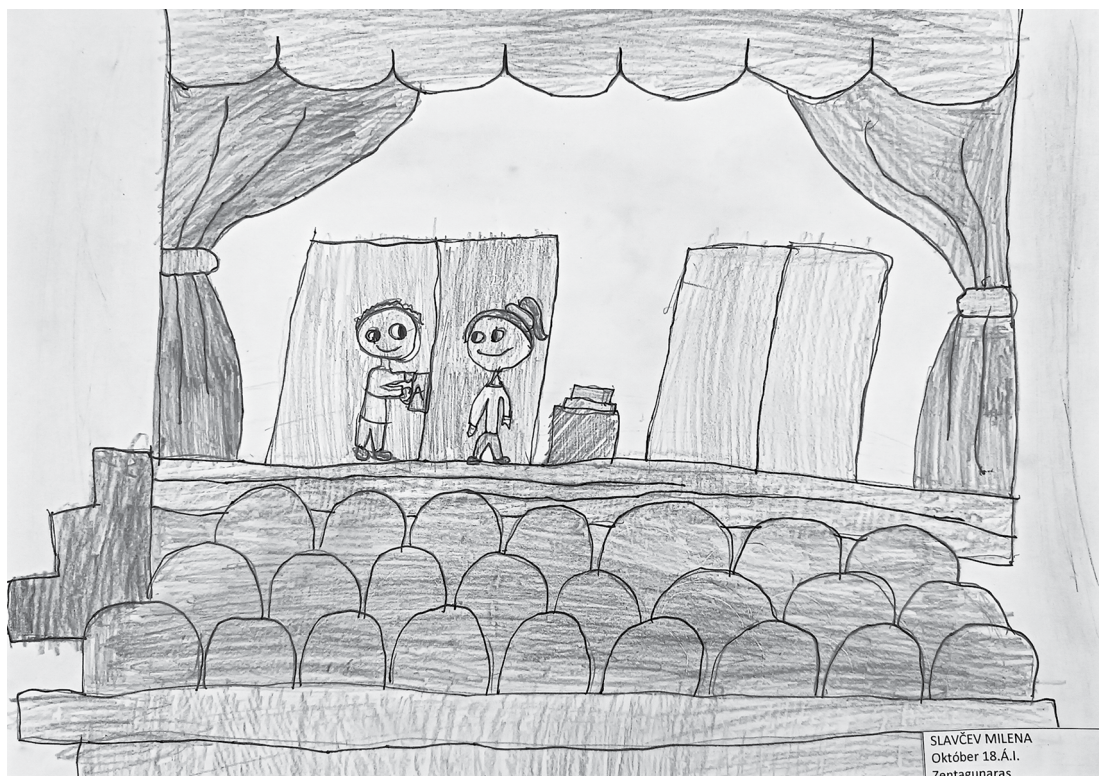
Az elsőt a mai Petőfi Sándor cserkészek otthonának épületében kezdte. A harmadik osztályt a volt óvoda, a Bácska Hegymászók egyesületében, azaz a vállalkozók épületében kezdte, majd a negyediket a mai kisposták épületének udvarában folytatta, utána a volt Kültéri elemi iskolában, a mostani Bambi óvoda épületében, majd a Color üzlet helyén álló iskolában végezte. Ötödikes volt, amikor a mai Csáki Lajos Általános Iskolába került az osztály, majd a hátralevő osztályokat, 6-tól 8-ig a Házgazdaság iskolában – mai gimnázium – járta ki, amikor a neve Július 7. volt. A nyolcadik után ugyancsak ebben az épületben tanult. Ezután tanterem hiánya miatt még négy évig közgazdasági középiskolába járt. Ezeket a történeteket hallgatva el tudom képzelni, milyen volt akkor gyermeknek lenni. Hogyan éltek szülővárosomban, Topolyán az emberek.

A mesékből azt is megtudtam, amit nagyi olyan sokszor említ: a szülők és a nagyszülők másként szertették a kisgyerekeket. Nem jobban, csak másként.

Hogy miért? Ez egy másik téma.

Bakos Alex, 8. c, Nikola Tesla Á.I.

Tanár: Zsiga Dávidházi Judit

SLAVČEV MILENA
Október 18.Á.I.
Zentagunaras

A HÁTRAHAGYOTT ÍRÁSOKBÓL

Ahol már több mint száz évvel ezelőtt megkondultak Thália templomának harangjai

Topolya lesz áprilisban a házigazdája
a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók 27. találkozójának

Topolya rendkívül sokrétű, gazdag művelődési életét több mint 100 esztendőn keresztül nyomon követhetjük, nem titkolt tisztelettel, elismeréssel. A korabeli krónikások már az államalakulás első pillanatától fogva a legszebb színvonalon, a legbuzgóbb ütemben megindult kultúrmunkáról tudósítottak. Különösen a műkedvelő színjátszás volt az, amelyet kiemeltek, nem győzve azt hangsúlyozni.

Nagy nyeresége volt a topolyai műkedvelő életnek **Tilger Mihálynak**, a zomboriak régi szereplőjének a községben történt letelepedése, aki mindjárt bekapcsolódott az előadások megszervezésébe, rendezésébe. S ott, a 20-as, 30-as években, több darabot rendezett **Garay Béla**, a szabadkai-Magyar Olvasókör színművésze és rendezője.

Érdemes megismerkedni a régebbi topolyai gárda emlékezetes előadásaival: így, a legelső, említésre méltó előadása a Marica grófnő volt. Főbb szerepekben: **dr. Gerovics Józsefné, Grünberger Annus, Tilger Mihály, Langhóff László és Dévics Nándor** volt. S aztán sorjázta a bemutatók: a Dollárpapa, a Csókos regiment, az Iglói diákok, a Noszthy fiú esete Tóth Marival, a Szabin nők elrablása, a Mágán Miska, a Falurossza, a Gyurkovics lányok, a Sári bíró, A cigány, a Tabáni orgonák, a Gyimesi vadvirág – hogy ne soroljam tovább.

Az említett, főleg zenés darabok mellett azokban az években száznál is több kabaréest és vegyes műsorú, egyfelvonásos darabokból álló műsoros est és délután, valamint nagyszámú gyermekelőadás egészítette ki a topolyai magyar műkedvelők első, húszéves, gazdag és változatos programját.

Természetesen a topolyai színjátszók nem elégedtek meg Topolyával, hanem ellátogattak Szabadkára, Újvidékre, és különösen a közeli községeket keresték fel, így Csantavéren, Kishegyesen, Feketicse, Szenttamáson, Ómoravicán rendszeresen közönség elé léptek.

Felsorolom mindazokat az egyesületeket, szervezeteket, amelyek a 20-as és a 30-as években Topolya művelődési életét messzemenően meghatározták: Gazdakör (1911), Iparos Kör és Dalárda (1924), Katolikus Kör (1936), Katolikus Jótékony Nőegylet, Önkéntes Tűzoltótestület és a Cserkészcsapat (1934).

Természetesen a teljesség igényével részletesen szólni az említett egyesületekről, szervezetekről nagyon nehéz lenne. Ezért, legalábbis ezúttal kizárólag az 1911-ben alakult Gazdakörrel igyekszem megfogalmazni mondataimat. A Gazdakör, **Domik János** elnökle alatt, nagyobb jelentős tevékenységet nem fejtett ki. 1920-ban **Mikuska Félix** vette át az elnökséget, aki már erősebb kézzel tartotta össze a gazdatársadalmat, és az egyesület keretében megalakította az ifjúsági szakosztályt is.

S közben a Gazdakörben helyet kaptak a színjátszók is. Meg kell azonban jegyezni, hogy a műkedvelő színjátszók jelen voltak mindazokban az egyesületekben, szervezetekben, amelyeket itt felsoroltam. S amit hangsúlyozni szeretnék, a színjátszókat mindenhol a tisztelet, a nagybecsülés vette körül. A jugoszláviai magyar műkedvelők almanachjának, a Bokrétának a megálmodói, megteremtői, pontos adatokat közöltek minden megtartott rendezvényről, a színjátszók számáról (egy-egy előadásban vagy az előadásokban). Azonban a résztvevők számát nem egyszerűen csak úgy, számokban közölték, hogy például 20-an, 35-en vettek részt a színpadon való megmutatkozásokban, hanem név szerint felsorolták minden résztvevő nevét. Ezt azért említem, mert amikor először olvastam a topolyai műkedvelő előadásokban a résztvevő színjátszók neveit, hitetlenkedve, újra, másodízben is, hozzáfogtam az egymásba kapaszkodó nevek újraolvasásához, ugyanis valahogy fuicsának tűnt, hogy nem húsz, harminc színjátszóról van szó, hanem 150 vagy még ennél is több köszöntött ott rám az újraolvasás után is. Igen, száz évvel ezelőtt, ott a felső-bácskai községben, Topolán, napjainkban immáron Topolyán, több mint százötven idős és fiatal nevét őrzi a Bokréta, a jugoszláviai magyar műkedvelők almanachja.

Csendesen, csak úgy magamnak teszem fel a kérdést, hogy tudják-e azok a nemzedékek, amelyek a második világháború után nőttek fel, hogy színjátszásunk nagyon mélyről táplálkozik, hogy már száz évvel ezelőtt felnéztünk azokra a lelkes amatőrökre, akiket a játék öröme kísért fel a színpadra, és feltételezem, hogy a művészet szeretete tartja ott. Szellemi életünk egyik meghatározó nagy egyénisége, **Németh Lajos** jegyezte

meg: „Egyik oldalon a mindennapos színházi üzem, a zsöllyében kiheverő polgár szemponttalan áhítathiány, a másikon az egyszeri látvány ünnepélyessége, papként föllépő színészek s a nézőtérben egy világnézetben összekapcsolt megtisztulók. Meg kell teremteni a színjátszást a színházakon kívül. Erre pedig egy mód van, a legmagasabbra törvő műkedvelés.”

Egyértelmű és minden tekintetben világos, hogy a közelmúlt és napjaink Topolyájának, ami a hivatásos és nem hivatásos színjátszást illeti, múltja van, méghozzá rendkívül gazdag múltja. Ezt igazolja az a több mint százötven színjátszó mélységes elhivatottsága, amellyel már száz évvel ezelőtt Thália templomának harangjait kongatták. Ugyanis a színjátszás mélyből táplálkozó gyöke-
rek, ott a szinte állandó jelleggel terebélyesedő kisváros csendjében, egy hivatásos kis magyar színház létét érlelték meg, és felragyogtatták egy olyan szellemi kisközpontnak, műhelynek a létrehozását, amelynek művészi, eszmei, nyelvi kisugárzása eljut majd a magyar emberekhez. Az a kis szellemi központ, a hivatásos topolyai magyar színház, 1949. március 6-án kezdte meg működését. S az a kis színház tíz esztendőn keresztül élte a maga csodálatos, felejthetetlen, szép életét. Mára igazi színészgyéjéniségeket szerződtetett és nevelt a hivatás legszebbjére, a munkára. **Marának,**

a topolyai magyar színház legendás igazgatójának az emlékét őrzi a bácskai kisváros, őrzi a topolyai Mara Amatőr Színház.

Alig másfél hónap múlva, 2023. április 13-án, Topolyán kerül sor a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók 27. találkozójának ünnepélyes megnyitójára. Ugyanis Topolya lesz az idén az immáron hagyományos találkozó házigazdája.

Igen, az a kisváros fogadja majd a találkozó résztvevőit, ahol már több mint száz évvel ezelőtt a lelkes színjátszók megkondították Thália templomának a harangját. Ahol már akkor a mélyből táplálkozó gyöke-
rek éltették a színjátszók mozgalmát. Azt a mozgalmat, amelyet sohasem szürkített el az idő, amely a kisebb-nagyobb megtorpanások ellenére, a hálás topolyai közönség (közösség) önzetlen, ragaszkodó segítségének köszönhetően mind a mai napig megőrizte rangját, a továbbélésbe vetett töretlen hitét.

Igen, Topolya ünnepre készül. S talán eljön majd az az idő is, amikor itt, ebben a kisvárosban a színház jelentősége kerül a figyelem központjába, és talán annak lehetősége is fölmerül, hogy azért egy hivatásos magyar színházra szüksége lenne az állandóan terebélyesedő, komoly várossá formálódó közösségnek.

Faragó Árpád

Az írás a Magyar Szó 2023. március 4-ei és 5-ei Kilátó mellékletében jelent meg.

A XXVII. Találkozó szakmai zsűrije

Crnkovity Gabriella

Színész

Topolyán születtem. A gyermekkor, amit megélhettem, gyakran inspirációim forrása. Önfeledt, játékos, szabad, időntúli, a felfedezés szünni nem akaró örömeivel. Asztaliteniszetem, hála a bátyámnak, aki után kishűgiként vakon mentem. A tíz év sportolás alapot adott egyfajta kitartásnak, munkabírásnak, és annak, hogy ne adjam fel rögtön, ha valami nem megy elsőre. A színház... egy ideig csak képzelgés, álom, mi lenne ha... Míg egyszer csak sikerült találkozunk. Zentán. Igen, itt kezdtem az amatőr színjátszást, majd Topolyán is volt szerencsém próbálgatni magam és Szabadkán is. Nagyon szép időszaka volt az életemnek. Az Újvidéki Művészeti Akadémiát 2009-ben végeztem. Osztályvezető tanáraink László Sándor és Balázs Áron voltak. Számomra ők az a stabil alfa, akikhez gondolatban mindig visszatérek, ha elbizonytalanodom egy munka során. Az egyetem elvégzése óta Újvidéken élek és dolgozom. Színészként. Az Újvidéki Színházban. És ha szerencsém van, néha kipróbálhatom magam más közegekben is. Amatőr társulatokkal és gyerekcsoportokkal is dolgozom időnként. Sokat tanulok tőlük. Hibáim és sikertelenségeim is az enyéme, együtt dolgozom velük és rajtuk. Néhány éve van egy új tanítóm, aki a legtisztább tükröt tartja elém. A fiam.

Dr. Góli Kornélia

Dramaturg, tanár

1981-ben születtem Szabadkán. Az általános iskolát és a gimnáziumot szülővárosomban fejeztem, majd a Veszprémi Egyetem Tanárképző Karának Színháztörténet szakán folytattam tanulmányaimat. Az elmúlt 19 évben dolgoztam az Újvidéki Színházban, a Zentai Magyar Kamaraszínházban, a szabadkai Kosztolányi Dezső Színházban, a szabadkai Népszínház Magyar Társulatával, a Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színházban, a debreceni Csokonai Színházban, a vajdasági Tanyaszínház társulatával, a kassai Thália Színházban, a ma-

rosvásárhelyi Nemzeti Színház Tompa Miklós Társulatával, a Kolozsvári Állami Magyar Színházban. Jelenleg az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára vagyok. Színházrajongásom elég korán kezdődött. Versmondóként ismertem meg a színpadot. Megtapasztaltam a kapcsolatot az előadó és a hallgatóság között és annak jelentőségét, hogy a színpadon kimondott minden egyes szónek helye és célja van. Amatőr színjátszó is voltam. Ennek a korszaknak csodás élménye a közösséghez való tartozás és a közös alkotási vágy; az ötletelések, viták, kényszermegoldások (mert sosincs pénz) és az a felülmúlhatatlan érzés, hogy végül megszületik valami, amiért mindannyian keményen dolgoztunk. S erre a valamire emberek kíváncsiak. Bejönnek és megnézik. Azért ez, valljuk be, nem semmi! ☺

Pálfi Ervin

Színész, tanársegéd

1980. augusztus 24-én születtem Szabadkán, Pálfi Ervin névre hallgatok, ha lány lettem volna, most Szabinának szólíthatnátok. Azt hiszem kötődöm ehhez a szegény, szürke, unalmas Szabadkához, illetve Vajdasághoz, illetve a Balkánhoz. Kifejezetten szeretem ezt a multikulturális közeget. Máshol nem nagyon tudom elképzelni az életem. A gép úgy dobta, hogy színész lettem. Húsz éve vagyok a pályán, és többé-kevésbé még mindig örömet tud szerezni. Nem konkrétan a színészet, hanem maga az alkotás. A közös alkotás. A fantáziánk segítségével a semmiből valamit csinálni, s ezen az úton megtudni egy kicsit többet magunkról, a világról. Csodálatos kaland. Na, nem mindig. Azt mondják, munkamániás vagyok. Ebben van valami, pontosabban: ha dolgozunk, akkor dolgozzunk rendesen, keményen! Csak úgy van értelme. Ezt valom. Ez persze egyáltalán nem zárja ki, hogy jól érezzük magunkat. Hát így. 43 éves palicsi lakos vagyok, kislányom van, feleségem, kutyám, papagájom, sok-sok halam és sok-sok hangszerem. Néha nagyon nem értem magamat, másokat, és az egész világot, néha pedig minden olyan egyértelműnek és egyszerűnek tűnik...

„...de mégis azért az jó ebben, hogy kíváncsi vagyok, vajon lesz-e: végbélrákom vagy szívgyógyyszerem, unokáim meg a többi ilyen dolog, ami azt mutatja hogy éltem...” (Lovasi A.)

Molière: Kényeskedők

Bemutató: 2002.06.05.

Ez volt a legelső előadásunk, mellyel a nagyjérdemű elé léphettünk.
Nagy örömünkre a helybéli bemutató és repríz után Kishegyesre is meghívást kaptunk.

Mara Amatőr Színház 24

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXVII. Találkozójának színlapja • Kiadja a topolyai Mara Amatőr Színház, Topolya Község Művelődési Háza, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Ónya-Oláh Dóra munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita és Gucci Mónika • Munkatársak: Bencsik Orsolya, Benedek Miklós, Epstein Ágnes, Gere Kitti, Gucci Mónika, Kiss Zoltán, Kormányos Katona Gyöngyi, Mendrei Ákos, Mendrei Anna, Mendrei Zsolt, Nagy Karina, Pastyik Nóra, Pobrányi Anasztázia, Szerda Zsófia, Sutus Áron, Terék Anna, Tomik Nimród, Turi Orsolya, Vastag Gazsó Hargita, Virág Kiss Anita • Korrektor: Jankovics Andrea • A rendezvény megörökítéséért felel: Zoomanoid Multimedia • 2023 április, Topolya